

EL DIA QUE T'ADONIS DE COM N'ETS DE VALUOSA, ET MENJARÀS EL MÓN

—Para de plorar, Olivia, això no farà que tornin —diu la mare sense donar-li gaire importància. Estic al cotxe, plorant, amb la mama al costat. Fa uns deu minuts que els meus amics han marxat a Alemanya, i jo no tinc ni un amic que no sigui la Jenn o en Sam, això vol dir que ara estaré sola, perquè ni els meus pares m'estimen gaire.

Et poso en context, em dic Olivia, tinc disset anys i visc a Cabrera de Mar. M'encanta tocar el piano i escriure.

Clar que t'agrada escriure, si no no hauries escrit això.

Tu calla, consciència.

Bé, continuant amb la història, tampoc tenia res més a fer abans de conèixer a en Sam i a la Jenn —i ara tornaré a estar igual, perquè sóc una antisocial—, ara fa gairebé un mes. Sóc rossa, i el cabell m'arriba més o menys per les espatlles. Sóc prima i sense gaires corbes —cosa que em crea bastanta inseguretat— i es podria dir que una mica alta. I no, no em considero gaire atractiva.

Evidentment que no t'hi consideres, d'atractiva, amb la poca autoestima que tens...

VOLS FER EL FAVOR DE CALLAR I DEIXAR-ME CONTINUAR AMB LA HISTÒRIA?!

Si, si, ja callo.

El sis de maig de 2022 —aquest any— van venir uns 15 o 20 alumnes d'Alemanya.

"Hola! Com et dius?" em va preguntar en Sam amb un gran somriure i amb la Jenn al costat, tot i que la seva expressió era totalment contrària, feia cara de no voler viure més.

Des d'aque...

Normal, tenint-te a tu davant, jo estaria igual.

Abans et queixaves de la meva poca autoestima, però tampoc ajudes gaire!

Tal com deia, des d'aquell moment ens vam fer inseparables. La Jenn era baixeta —o potser no tant, però comparada amb en Sam si—, tenia el cabell castany i molt llarg, els ulls d'un color avellana, amb tons verds i el nas rodó. Encara que ella era molt tossuda i deia que no, era guapíssima. I per si això no era suficient, era fiable, independent, valenta i segura —el contrari que jo, vaja—.

En Sam tenia el cabell curt i negre com el carbó, una mica ondulat. Els seus ulls, en canvi, eren blaus i clars com el cel. Era altíssim. Era covard, gandul, immadur i despreocupat. No sé com s'ho feia per poder ser amic de tothom.

Potser és només que tu ets una introvertida.

El que més m'agradava d'ell, era que sempre et podia treure un somriure

Encara que no fossin de Catalunya o cap altre lloc que parlessin català, el parlaven molt bé.

—Oliiiiiiiuiaaaaaaa! —el crit d'en Sam em va tornar a la realitat —Porto cridant-te deu cops!

—Però no cridis així! —vaig respondre jo. Estava mirant el correu de la prova pel concert de piano, a la parada de bus. Havia enviat la meva sol·licitud feia tres dies i no havia rebut resposta. Sí, era molt impacient. Sabia que no m'agafarien, perquè tot i que sabia tocar el piano era com qualsevol altre pianista. Allò era una empresa on anaven només professionals, no gent com jo.

Quina actitud tan bona que portes.

Vaig veure que la Jenn mirava de reüll la pantalla del mòbil.

—Una altra vegada amb això del piano? —va preguntar. Els dos estaven cansats de sentir-me parlant d'això.

Si és que no pares.

En Sam ens va fer un gest perquè pugéssim al bus. Durant el trajecte ningú va dir res. Només se sentien veus de fons de l'altra gent del bus.

—Avui voleu anar a la pista de bàsquet? —va preguntar en Sam trencant el silenci.

—Sí! —va dir la Jenn emocionada.

—No —vaig afegir jo amb mala cara.

—Mai vols! —va cridar la Jenn. Tot el bus es va girar cap a nosaltres amb cara de voler matar-nos.

Jo era pèssima fent esport. per tant, no m'agrada anar a jugar a bàsquet, i a la Jenn li encantava. Sincerament, no sé com he acabat sent amiga d'algú tan diferent de mi.

Al final, després de discutir —només la Jenn i jo, esclar—, vam acabar anant a la pista. La Jenn anava fent saltets a cada pas que feia, i jo de braços plegats amb cara d'amargura. En Sam intentava no riure de la situació amb totes les seves forces.

—Va, no t'enfadis, Livv —va intentar animar-me en Sam mentre la Jenn donava voltes per la pista mentre botava la pilota contra el terra. Al final, vaig accedir a jugar, encara enfadada.

Que tossuda, nena.

Mentre ells jugaven a bàsquet —jo ja m'havia cansat al cap de cinc minuts, evidentment— vaig engegar el mòbil per mirar el correu. Res. Ningú havia respost. Vaig sentir que la Jenn em cridava. Els dos se'm van acostar i van observar el mòbil.

—Deixa de preocupar-te per una simple audició, Livvie —va dir la Jenn.

—Sí, a més, segur que t'agafen! —va afegir en Sam.

—No ho crec, la veritat —vaig respondre jo. I la veritat era aquella, no era que no fos bona, de fet, ho era, però com tots els que s'havien presentat. No hi havia res especial en mi, no res que els altres no poguessin fer.

—Mai creuràs en tu mateixa no? El dia que t'adonis de com ets de valuosa, et menjaràs el món —aquelles paraules d'en Sam em van arribar. Mai ningú no m'havia dit res com allò

...

Riiiiing! Riiiiing! Bah, el mòbil. Vaig mirar la pantalla. "+34 631...", sincerament, estava tan adormida que no podia ni llegir el nombre sencer. Eren les 6:30 h del matí i aquell desconegut m'acabava de despertar. No volia parlar amb ell. O ella, jo què sé! Tinc son.

T'has despertat de mal humor, avui.

Calla! Vaig penjar i vaig tornar al llit.

Riiiiing! Riiiiing! Un altre cop?! Ara eren les 7:00 h. Aquesta vegada, el vaig agafar.

—Que passa? —vaig cridar al telèfon de mal humor.

—Olivia Brown? —va dir una veu de dona bastant greu des de l'altra banda.

—Sí, que passa?—vaig repetir.

—Em dic Emily Smith. Soc la cap de "Piano Smith" i et truco per anunciar-te que passes a la segona fase —va informar amb avorriment. I jo, clar, encara estava mig somnàmbula com per reaccionar.

—Eh? Espera... QUÈ?! De veritat?! —vaig cridar en adonar-me de què estava passant.

—Perquè creu que t'ho he dit?

—Sí, sí, ho sento.

—Bé, ja està, ara trucaré a trenta-set persones més —va sonar un bronzit que indicava que l'Emily havia penjat. Com podia ser? Tampoc era tan bona. Potser hauria de començar a creure a en Sam.

...

Després de dinar —uns macarrons precuinats del Mercadona escalfats al microones— les meves ganes de morir-me diàries i jo vam anar a la meva habitació. Bah, quin dia més fastigós que estava tenint.

I a més el teu aniversari.

Ai! No me'n recordava!

Pum! Pum! Pum! Què...? Pum! Eren pedres?! Vaig treure el cap per la finestra.

—Olaf! —va esclatar en Sam des de baix. Uh, quina ràbia em feia aquest sobrenom. No sé d'on l'havien tret, però era horrible.

I per això et queda tan bé.

A sobre!

—Però que feu?! —vaig exclamar enfadada —Hi ha una escletxa gegant a la finestra!

—És que no sabíem què fer perquè ens escoltessis —va respondre la Jenn —Vine!

Vaig baixar les escales ràpidament i em vaig trobar al papa tirat al sofà amb una cervesa a la mà mirant un programa de concursos lingüístics.

—Hola, papa —vaig dir-li esperant que em felicités.

—Hola —va dir ell sense enlairar els ulls de la tele i fent un glop a la cervesa. D'acord, no em felicitaria. Bé doncs jo tampoc li diria res.

Vaig sortir de casa i em vaig trobar als meus amics traient fum per les orelles.

—Què? —vaig preguntar —Hauria d'estar enfadada jo, quasi em trenqueu la finest...!

—PERQUÈ NO ENS VAS DIR QUE AVUI ERA EL TEU ANIVERSARI?! —crec que tot el poble sencer va sentir el crit de la Jenn. Quan s'enfadava, s'enfadava fort.

—N-no sé jo... —no sabia què dir. Normalment, ni em molestava a dir el meu aniversari, perquè tampoc no li importava a ningú. En Sam em va posar una tela al voltant dels ulls i em va portar fins al cotxe amb ells.

—A on ane...? —vaig intentar preguntar.

—SILENCI! No et pensem respondre —va fer la Jenn encara enfadada —Veritat? —va afegir fulminant a en Sam amb la mirada.

—Q-què? —va reaccionar ell —No, no, no et direm res —i va fer un somriure forçat cap a la Jenn, tot i que per dins estava espantat. Uns deu minuts després en Sam va aparcar. Per si t'ho preguntes, no, no han portat el cotxe d'Alemanya, n'han llogat un aquí.

Home, com per portar-lo. Et penses que la gent és estúpida?

Vaig baixar i vaig observar el meu entorn. La platja petita i amb onades. Que estàvem fent aqu...?

—Va, tirem-nos! —va dir en Sam tot feliç.

—No porto banyador! —vaig esclatar alarmada.

—Ni nosaltres —va fer la Jenn despreocupada.

—I que penseu f...? Aaaaaah! —no vaig poder acabar la frase, perquè en qüestió de segons estava a l'aigua.

—PERÒ ES POT SABER QUE FEU?! —m'acabaven de tirar a l'aigua! Vam estar jugant i fent el burro un estona, fins que vam sortir i vam llegir uns llibres que havien portat "Com que sabem que t'agraden..." havia dit en Sam amb un somriure immens. Vam tornar a casa i vam posar una pel·li mentre menjàvem dolços, tot i que a menys de la meitat ens vam adormir els tres —més o menys a les 11:00 h—. Realment, era el millor aniversari que havia tingut en la meva vida, tot i que, tampoc no n'havia passat gaires de divertits, els meus pares sempre se n'oblidaven.

Sí, algun any fins i tot havien sortit sense tu. Te'n recordes?

Si, quina tristesa de vida.

—Pssst! Olivia —va xiuxiuejar en Sam davant meu. Jo estava tirada a terra.

—Què...? Quina hora és? —vaig dir mig adormida.

—Les 11:58 h —em va respondre la Jenn, que havia aparegut del no-res.

—És que encara hem de fer una cosa abans que s'acabi el dia.

—Qu...? —vaig intentar dir

—Felicitats! —em va tallar en Sam amb una caixeta a la mà. La vaig agafar i la vaig obrir. Dins, hi havia una carta. "Felicitats, Olaf! T'han acceptat a la cosa aquella del piano" posava escrit a mà. Els vaig mirar, sorpresa. Ells continuaven alegres i somrients. La vaig treure i, sota, hi havia una altra carta, més formal, amb la foto i la carta de la senyora Smith. Vaig ofegar un crit.

—De veritat?! —vaig exclamar.

—No, de mentida —va ironitzar en Sam posant els ulls en blanc —Tu que creus? —No m'ho podia creure. D'acord, potser una mica valuosa sí que soc.

...

L'aeroport era un lloc molt gran. Em va costar, però al final els vaig trobar.

—Liiiiiiiiiv! —va exclamar en Sam en veure'm, amb els ulls plens de llàgrimes.

—Saaaaaam! —vaig contestar jo, abraçant-lo amb força —Jeeeeeen! —vaig fer, sense saber si riure o plorar, i abraçant-la a ella també.

—Wir müssen jetzt gehen —va dir la professora. No ho vaig entendre, però en veure que tots marxaven vaig suposar que els hi deia que marxessin.

—Com era? Ah sí, Tschüss! —els dos van riure. Tschüss vol dir adéu en alemany. Em van fer adéu amb la mà i van marxar juntament amb la seva classe.

Uns deu minuts després, vaig pujar al cotxe, plorant.

—No ploris, Olivia això no farà que tornin —va dir la mama sense donar-li gaire importància.